

INDEX RERUM

QUÆ IN HOC VOLUMINE CONTINENTUR.

A

Aaron vitulum an adoraverit, l. 1, c. 3.
Adorationis, honoris et venerationis vocabula quid significant, l. 2, c. 7, 8 et 11.
Adorationis species, latria, dulia, et hyperdulia explicantur, c. 7.
Ætates mundi septem, l. 5, c. 4.
Angli fidem primum acceperunt a Joseph ab Arimathia, l. 1, c. 12.
Deinde ab Eleutherio, Romano Pontifice, ib.
Postremo a Gregorio Magno, c. 2.
Angli fidem puram, et integram conservarunt usque ad annum post Christum natum 1534, ib.
Anglorum regum veterum pietas atque subjectio erga Romanam Ecclesiam, l. 3, c. 21.
Anglorum schisma, et falsa existimatio de Romano Pontifice, l. 1, c. 22.
Quæ refutatur, ib.
Anglorum prolapsio in hæresim, ib.
Anglorum hæresis quasi differentia essentialis posita est in eo, quod suum regem plusquam regem constituit, delato supremo jure Pontificali, c. 12, 15, et l. 3, c. 6.
Anglorum cætera hæresis fere Calviniana est, l. 1, c. 12.
Anglorum hæresis cur non dicatur Henriciana, cum auctorem Henricum habuerit, ib.
Anglorum hæresis vix tertiam partem Britannia occupat, c. 15.
Anglorum hæresis Apostolica fides dici non potest multis de causis, c. 17.
Angli si quid Apostolicum retinent, id ab Ecclesia Romana acceperunt, ib.
Angli cognomen Catholicorum perdidierunt, c. 12.
Anglorum hæresis impugnatur martyrum testimoniis, c. 19 et 20.
Angli veram hierarchiam ecclesiasticam non habent, sed solum politicam gubernationem, c. 14.
Anglorum hæresi conveniunt duodecim notæ, quibus hæretica disciplina internoscitur, c. 22.
Anglicanæ sectæ caput primum est illud, de adulterino Ecclesiae capite, ib.
Anglicana secta male coarctat Ecclesiae auctoritatem ad quinque post Christum sæcula, l. 1, c. 24.
Anglicanam vexationem Catholicorum persecutionem ecclesiasticam esse monstratur, l. 5, c. 5, et latus, l. 6, c. 10.
Angli pro fide et obedientia Romana morientes sunt veri Martyres, l. 6, c. 11.
Angli Henrici Garneti martyrium, ib.
Angli mortem potius subire, quam juramentum Ja-

cobæum præstare, vel sacris hæreticorum interesse tenentur, c. 8, 9, 10 et 11.
Vide Juramentum, Martyrium, et Persecutio.
Annæ Bolenæ incestus nuptiis Catholicæ fidei Anglia ruinam edidit, l. 1, c. 1.
Annæ Bolenæ nuptias nefarias quidam Calvinianus impudenter decantat, l. 1, c. 2.
Antichristi nominis etymologia, l. 5, c. 1.
Antichristi nomen per antonomasiam significat unum quemdam Christi adversarium capitalissimum, ib.
Antichristi nomen ex Apocalypsi, quod continet numerum, c. 19.
Antichristi cognomina, *abominatio*, c. 5 et 1. *Discessio*, c. 10. *Homo peccati et filius perditionis*, c. 17. *Caput malorum*, c. 22.
Antichristum hæretici quidam quasi pro Christum seu vice Christum interpretantur, tam inerudite quam malitiose, c. 1.
Antichristus describitur a Daniele Propheta octo proprietatibus, c. 22.
Antichristus describitur a D. Paulo, in secunda Epistola ad Thessalonicenses, c. 2, a n. 3 usque ad 14, qui locus in quinto libro sæpius recurrit.
Antichristus proprius homo unicus erit, non vero dæmon, neque una series hominum succedentium in uno munere vel uno solio, c. 2.
Antichristi patria erit Judæa, c. 16.
Antichristus parentibus nascetur infamibus, c. 9, 10 et 22.
Antichristus erit homo vaferrimus, c. 22.
Antichristus omni scelere coopertus erit, c. 17 et 22.
Antichristus in suis vitæ actionibus erit organum dæmonis quasi conjunctum, non hypostaticæ, c. 22.
Antichristum nondum venisse constat ex multis locis Sacræ Scripturæ, c. 9.
Antichristum jam olim venisse, rediturum sub tempore mundi extremum, error fuit quorundam, etiam Catholicorum, c. 10.
Antichristus veniet prope tempus judicii extremi, c. 15.
Antichristus callide et violenter auxilio diaboli regna cuncta usurpabit, c. 9 et 18.
Antichristus in urbe Hierosolymorum domicilium sui imperii constituet, c. 16 et 22.
Antichristus sedem Romæ non figet, c. 15.
Antichristus imperium Romanum excinet, c. 9.
Antichristus Romam omnino evertet, c. 7 et 13.
Antichristus, occupata tyrannide omnium rerum, et terrenarum et spiritualium, inducet novam religionem in orbem terræ, c. 22.
Antichristus ipse clam adorabit diabolum, ib.

INDEX RERUM.

739

Antichristus sibi per vim extorquebit adorationem latriæ, c. 10 et 22.
Antichristus mentita prodigia multa dabit, c. 22.
Antichristum infernæ furia agitabunt in Christianos, quorum tanta erit vexatio, quantam vix capiat mens humana; vires humanæ certe non capient, c. 5 et 10.
Antichristianæ vexationis coagulator horribilis erit diabolus, c. 10.
Antichristiana vexatio nunquam intermittet, c. 5.
Antichristianæ vexationi furenti præcipue resistent Enoch et Elias, mira severitate vitæ ac sanctitatis. Vide Elias.
Antichristiana vexatio licet maxima sit, fidem Catholicæ Ecclesiae non omnino perdet, l. 1, c. 3, et l. 5, c. 10.
Antichristiana vexatio tres solos et semis annos durabit, l. 5, c. 8.
Antichristianæ vexationis exitus erit paulo ante diem judicii extremi, c. 5.
Dies videlicet quinque et quadraginta, ib.
Sed referuntur contrarii errores, ib.
Antichristianam vexationem nondum extitisse convincitur, c. 9.
Antichristi monarchia quantum tempus futura sit, ignoratur, ib.
Antichristi monarchia non transgredietur spatium vitæ unius hominis, ib.
Antichristi monarchia ad alium hominem non transmittet, ib.
Antichristus ad aspectum Christi accedentis prostratus occumbet, sub terramque ad inferos præcepe agetur, c. 5, 18 et 22.
Antichristi asseclæ una profligabuntur, c. 5.
Antichristus per translationem dicitur quicumque insectator Christianitatis seu Ecclesiae Romanæ, c. 1.
Antichristus figuratus Antiochus fuit, c. 22.
Antichristus figuratus Nero Claudius fuit, c. 8 et 10.
Antichristus proprius non fuit Mahometus, quam suspicionem quidam habuerunt, nec ullus alius. c. 2, l. 5, c. 9, et l. 6, c. 12.
Antichristi solium per allegoriam vel accommodationem ineptissime hæretici Romanæ Sedi attribuant; aptissime vero vel ipsis hæreticis, vel Anglicano throno, postquam a fide defecit, accommodabitur, l. 5, c. 9, 11, 17 et 19.
Antichristi fabula, quam hæretici in Pontificem transferunt ex Daniele, cujus dicta rex Jacobus silentio præterit, redarguitur, c. 22.
Apostoli fidem non instituerunt, sed promulgarunt, l. 1, c. 17.
Apostoli omnes æquales erant in privilegio non errandi in materia fidei, l. 3, c. 13.
Apostolorum dignitatis privilegia, c. 12.
Apostolos subjectos fuisse magistratibus ethnicis quidam etiam Catholici affirmant, sed plures verius negant, c. 3, et l. 4, c. 10.
Apostolis ut succedant Episcopi, l. 3, c. 11, 12, et l. 4, c. 10.
Apostolica fides quæ nominetur. Vide Fides.
Arbiter judex damnatum cogere non potest, l. 4, c. 7.
Ariana hæresis quomodo dicatur orbem fere omnium occupasse terrarum, l. 1, c. 16.
Auctoris observantia et pia lenitas, et bona voluntas erga regem Jacobum, cujus librum refellit, nitet in toto opere; quædam loca hic notantur, c. 2, 14, 21, 22, 23, 24, 25; l. 2, c. 9, 12, 16; l. 3, c. 11; et l. 4, c. 34.
Auctoris modestia in respondendo probris et maledictis Jacobi regis contra Pontificem Romanum ejusque defensores, præcipue socios Jesuitas, l. 5, c. 13 et 18.
Auctor adhortatur Jacobum regem ad veram Romanam religionem, l. 1, c. 25.
Auctor adhortatur Jacobum regem ad standum in fide, quam christianis principibus dedit de mutanda sententia si convinceretur, l. 2, c. 16.
Auctor adhortatur Jacobum regem ad recognoscendum sanctum principatum Romani Pontificis, l. 3, c. 30.
Qua de re cupit cum rege clam colloqui, ib.
Auctor adhortatur Jacobum regem ad deponendum quod habet, odium contra immunitatem ecclesiasticam, l. 4, c. 34.
Auctor exponit quid in hoc opere curaverit, et deinde quid a rege Jacobo exoptet, l. 6, c. 12.

B

Babylon mystice, l. 5, c. 7.
Vide Roma.
Baptizatus rite ab hæretico infans qualicumque seu catechumenus, membrum veræ Ecclesiae efficitur, l. 4, c. 24.
Beatus nullus hominum fuit ante Christi adventum, l. 5, c. 12.
Beatum nullum fuisse, nec fore etiam in fine mundi priusquam moriatur, ut probabilius defenditur, ib.
Bellarminus Cardinalis a calumnia liberatur, l. 5, c. 12, 14 et 21.
Bellum justum utrinque esse potest ex ignorantia, l. 4, c. 13.
Bello justo adducitur devictus populus in servitutum, l. 3, c. 2.
Bello non fit via consentanea ad veritatem aperiendam, ib.
Bona ecclesiastica an sint immediate sub Christi dominio, non per metaphoram, sed in sensu proprio, l. 4, c. 18.
Bona ecclesiastica an ex vi solius consecrationis ab humano dominio eximantur, disputatur, c. 19.
Bona ecclesiastica. Vide Immunitas ecclesiastica.
Bonorum mobilium et immobilium explicatio, c. 18.
Bonifacium III, Romanum Pontificem, penitus odit Jacobus, rex Angliæ, eo quod sustentavit suæ sedis primatum. Sed Bonifacium auctor defendit, l. 5, c. 5, 17, 18 et 19.
Breve primum Romani Pontificis Pauli V ad Catholicos Angliæ pro repudiando juramento regis Jacobi, et pro animandis Catholicis ad relinquendam communicationem cum hæreticis in rebus sacris, l. 6, in procemio.
Breve secundum ejusdem Pauli V ad eosdem Catholicos, ib.
Brevis secundi mittendi quæ ratio fuerit, ib.
Brevis utriusque epitome, et vindictio a calumnia, c. 12.
Breve utrumque dissimile est a Brevis Pii V, Romani Pontificis, contra Elisabetham, gravem Ecclesiae persecutricem, c. 16.
Breve prædictum Pii V severe quidem, sed juste mulctabat Elisabetham, ib.

C

- Campanæ prope sunt necessariae, l. 2, c. 16.
 Campanæ sunt in usu abhinc annis circiter mille et trecentis, nimirum in pacata Ecclesia, ib.
 Campanis benedicendis pie sancteque faciunt Catholici, ib.
 Catholici ab hæreticis justa discordia dissident, l. 1, c. 2.
 Catholici a solis hæreticis Homuosianorum vel Papistarum, vel aliis cognominibus perhibentur, c. 13. Quæ tamen cognomina veram et veterem doctrinam indicant, ib.
 Catholicum cognomentum solius est veræ fidei, et Christianæ Ecclesiæ, c. 12.
 Catholicum cognomentum invidiosum est nonnullis hæreticis, ib.
 Catholicum cognomentum est coætaneum Apostolorum, ib.
 Catholicum cognomentum veram Ecclesiam a falsis distrahit, ib.
 Catholicum cognomentum quadrat in unam Christi Ecclesiam, ib.
 Catholicorum cognomentum debetur soli Romanæ Ecclesiæ, ut recognoscenti universalem Christi Vicarium, ib.
 Catholicum cognomentum minime convenit Anglorum hæresi, ib.
 Catholicum cognomentum nulla meretur falsa religio, quamvis dilatetur per orbem terræ, c. 16.
 Censura ecclesiastica ferri potest ex parte superioris Prælati, non vero in illius virtute vel Summi Pontificis, l. 3, c. 11.
 Cæremoniæ ecclesiasticæ quomodo sint a jure divino, l. 4, c. 9.
 Character ordinis, c. 8.
 Chiliastrarum hæresis, l. 5, c. 5.
 Christiani primæ Ecclesiæ falso suspecti fuerunt quibusdam principibus de negatione politici principatus, l. 3, c. 1.
 Christiani subjecti sunt potestati legitimæ magistratum, etiam ethnicorum, c. 4.
 Christiani vetantur creare principem infidelem, ib.
 Christianos non liberat character baptismi a jurisdictione principum secularium, l. 1, c. 8.
 Christianorum libertas quæ sit, c. 7.
 Christianis non interdicitur lege aliqua, ut habeant politicos principatus, l. 3, c. 5.
 Christiani in sua gubernatione etiam politica multum pendunt a Romano Pontifice, l. 6, c. 4. Vide Pontifex Romanus.
 Christianorum subjectio civilis dirigenda est a potestate ecclesiastica, l. 6, c. 6.
 Christus ut homo an fuerit rex temporalis, l. 3, c. 5.
 Clericorum majoris et minoris ordinis discrimina, l. 4, c. 27.
 Clericorum et animi et corpora subjecta sunt Romano Pontifici, c. 9.
 Clericorum exemptio. Vide Immunitas personarum ecclesiasticarum.
 Clericorum bona. Vide Immunitas personarum ecclesiasticarum in suis bonis.
 Cognitio humana in rebus obscuris facilius assequitur quid ipsæ non sint, l. 5, c. 16.
 Concilii generalis potestas, l. 3, c. 18.
 Consilia Christi non obligant necessario, c. 4.

Crux ipsa Christi a Catholicis inter venerandas ejusdem reliquias habetur, quia instrumentum fuit peculiare suæ redemptionis, neque vero in cruce cogitant vim aliam, seu beneficium a Christo datum, l. 2, c. 4.
 Cyprianus D. nunquam fuit hæreticus, l. 1, c. 20.

D

Danielem Joannes imitatus est in Apocalypsi, l. 5, c. 5.
 Daniele nullus propheta clarius vaticinatus est de Antichristo, c. 21 et 22.
 Davidi an Deus, an vero populus regnum immediate dederit, l. 3, c. 3.
 David nominatur Angelus Dei in Sacra Scriptura, c. 24.
 David nominatur lucerna Israel in Sacra Scriptura, ib.
 Decretalium Epistolarum auctoritas, c. 16.
 Dii, qui nominentur in Scriptura, c. 9, et l. 5, c. 17.
 Directa subjectio et gubernatio quæ sit, l. 3, c. 5 et 30.
 Dominari non est Prælatorum nec ullius pastoris Ecclesiastici, l. 1, c. 5.
 Dominium humanum quo jure fuerit introductum, l. 3, c. 2.

E

Ecclesia universalis fidem nunquam deperdidit, l. 1, c. 3.
 Neque deperdet tempore Antichristi, ib., et l. 5, c. 9.
 Ecclesiæ fidem hæretici perditam metuentur, l. 2, c. 2, et l. 1, c. 3.
 Ecclesiæ unitas, l. 1, c. 3.
 Ecclesiæ firmitas, ib.
 Ecclesiæ perpetuitas, ib.
 Ecclesiæ persecutiones, hoc est vexationes præcipue, quot fuerint, l. 5, c. 4.
 Ultima et gravissima fuit Juliani Apostatæ, ib.
 Ecclesia errare non potest in fidei decretis, l. 1, c. 4.
 Ecclesiæ est dirimere fidei controversias, c. 11.
 Ecclesiæ est Scripturam Sacram certo interpretari, ib.
 Ecclesia semper fuit eritque visibilis, tractabilis quidem per suum corpus et membra peculiaria, et aspectabilis per multa signa verasque notas suæ intimæ rationis, c. 7.
 Ecclesiam sic Antichristus percellit, ut ejus aspectum fugitura dicatur, l. 5, c. 6.
 Ecclesia non potest distrahi a vera fide, l. 1, c. 3 et 11.
 Ecclesiæ frequentius adversæ res temporales accidunt quam secundæ, l. 5, c. 21.
 Ecclesia illas prosperitates a Deo habuit, quæ opus erant ut conservaretur, ib.
 Ecclesiam in solam quadrat cognomen Catholicæ, l. 1, c. 12.
 Multo excelsius quam humana cognomina in suas familias, ib.
 Ecclesiam Spiritus Sanctus nunquam deseret, c. 4, et l. 2, c. 9.
 Ecclesia nullas de novo fidei doctrinas ab ætate Apostolorum, sed veteres multo explicatius tradidit, l. 1, c. 19.

Ecclesia eisdem moribus cum semper regi non potuerit, omnem accessionem et mutationem facit accommodate ad instituta et mores Apostolorum, c. 13, et l. 2, c. 4, 5 et 6.
 Ecclesia est unum corpus mysticum perfectissime institutum, l. 3, c. 8.
 Ecclesiam unam esse oportet, ib.
 Ecclesia debuit gubernari monarchice, c. 10.
 Ecclesia non habet unum supremum principem temporalem, c. 5.
 Ecclesiæ militantis perfectio essentialis consistit in vera et viva fide operante per charitatem, c. 4.
 Ecclesia militans et triumphans duæ sunt quasi partes unius coronæ, sive monarchiæ, c. 14.
 Ecclesiæ Catholicæ quæ sint notæ verissimæ, l. 5, c. 22.
 Ecclesiæ Catholicæ laudes ex D. Augustino, l. 1, c. 4.
 Ecclesiæ ministerio Deus homines docet, ib., et l. 5, c. 11.
 Ecclesiæ immunitas. Vide Immunitas ecclesiastica.
 Ecclesiæ observatio prudens in usu suæ immunitatis, l. 4, c. 13.
 Ecclesiæ singularis triplex consideratio, c. 17.
 Ecclesia Romana una est, et eadem atque Catholica, l. 1, c. 5 et 12.
 Ecclesia Romana, ut universalis, certissimam habet fidei constantiam atque doctrinam, c. 4 et 5.
 Ecclesia Romana, ut universalis, habet sedem Petri Apostoli, pro cuius fide Christus rogavit ne unquam deficiat, c. 5.
 Ecclesia Romana quantumcumque perturbabitur ab Antichristo, non labefactabitur, l. 5, c. 21.
 Ecclesia Romana ex ipso ore adversariorum Catholicæ cognominatur, c. 13 et 14.
 Ecclesia Romana quatenus est peculiaris quædam Diocesis non ita certam habet firmitatem fidei atque doctrinæ, sed pie creditam, c. 5.
 Ecclesiastica bona. Vide Bona.
 Ecclesiasticæ personæ. Vide Immunitas propria personarum ecclesiasticarum.
 Ecclesiastica potestas. Vide Potestas.
 Eduardus VI, rex Angliæ, Zwinglianus fuit hæreticus, l. 1, c. 1 et 22.
 Eduardi VI persecutio ecclesiastica, l. 6, c. 10.
 Edmundi Campiani e Societate Jesu Martyrium.
 Elias et Enoch nondum mortui sunt; unamque vivunt vitam mortalem, neque beatam usque ad tempus postremum, l. 5, c. 13.
 Elias et Enoch ubi tam longam ætatem degant, scire velle ad nos non pertinet; sed est verisimilis conjectura vivere in paradiso terrestri, ib.
 Elias et Enoch, Antichristo potente rerum ac religionum, ad sustentandam Christianitatem afflictam et prope jacentem revenient, c. 11, 12, 13 et 14.
 Elias et Enoch annos circiter tres et dimidium evangelizabant, Judæis quidem Elias et Enoch aliis gentibus, l. 5, c. 5 et 16.
 Elias et Enoch occiduntur jussu Antichristi (Hierosolymis, ut verisimile est), ubi tres dies et semis in sepulti jacebunt. Deinde resurgent vocati e cælo, quo statim conscendent, attonitis cunctis et suspicientibus; deinde urbs conquassabitur terræ motu horribili, antichristianosque plurimos opprimet, l. 5, c. 11.
 Elisabetha, Angliæ regina, hæretica fuit Calviniana, l. 1, c. 1 et 22.
 Elisabetha se cognominavit *supremam gubernatricem in spiritualibus*, non ut pater Henricus, *caput Ecclesiæ*, vel quia feminam id cognominis puduit, vel, quod nonnulli sunt suspicati, volebat insuper jus usurpare supremum in tradendis sacris, initiisque Christianis, l. 6, proœmium.
 Elisabethicum juramentum fidelitatis. Vide Juramentum.
 Elisabethæ reginæ persecutio ecclesiastica, l. 6, c. 10.
 Elisabetham Pius V juste per litteras mulctavit, ib.
 Episcopi ut succedant Apostolis, l. 3, c. 11.
 Episcopi non recipiunt a Christo immediate jurisdictionem, l. 4, c. 9.
 Episcopi jure divino liberi sunt ab omni potestate civili, ib.
 Episcopi qualem immunitatem dare potuissent personis ecclesiasticis sibi subjectis, c. 11.
 Episcopus laico nullius ordinis ecclesiastici dare non potest jurisdictionem supra personam ecclesiasticam, ib.
 Episcopi an dominium habeant episcopatum facultatum, c. 14.
 Evangelii nomen omnem catholicam doctrinam comprehendi, l. 1, c. 1.
 Eucharistia vere ac realiter continet Christi corpus et sanguinem sub panis et vini speciebus, l. 2, c. 1.
 Eucharistiæ sub consecratis speciebus panis et vini substantia non remanet, c. 2.
 Eucharistiæ sub utraque specie totus est Christus, totumque fructum sacramenti impertitur, c. 5.
 Eucharistiæ veritas transsubstantiationis confirmatur, c. 3.
 Eucharistiæ usus sub utraque specie, quamvis frequens et communis fidelibus fuerit in prima Ecclesia, c. 5.
 Attamen etiam est consuetudo coætanea Ecclesiæ sumendi solam panis speciem, ib.
 Quæ consuetudo est admodum rationalis, ib.
 Eucharistiam sumere sub una tantum specie, probabile est teneri jure divino sacerdotes sacrificantes, ib.
 Eucharistiam veteres Christiani sæpe domum portabant, ib.
 Rem circiter quingentos annos retinuerunt, ib.
 Eucharistia præberi potest ægroto non deglutienti immersa in aquam, vel vinum minime consecratum, ib.
 Eucharistia adoranda ut Deus, ib.
 Eucharistiam erigendi, ut suspiciatur a multitudine, mos est antiquissimus; ipsam in pompa et publicis supplicationibus circumgestandi non ita pristinus, nec recentissimus. Sed mos uterque est imprimis laudabilis et fructuosus, c. 4.
 Excelsa quæ dicantur in Scriptura, l. 3, c. 25.
 Excommunicationis censura usitatâ tempore Apostolorum, c. 23.
 Excommunicatos a D. Paulo vexatos simul fuisse a diabolo dicunt aliqui Patres, ib.
 Excommunicationes latæ a Romano Pontifice adversus reges et imperatores, ib.
 Excommunicati reges non sunt eo ipso regnis privati, l. 6, c. 6.
 Excommunicatis regibus interdicta est regni administratio, ib.

F

- Fides modo res creditas, modo credendi virtutem significat, l. 1, c. 9.
 Fides Catholica sive universalis cognominatur primo ab universitate materiæ, c. 14.
 Deinde ab universali credendi regula, ib.
 Tertio ab integritate sacrorum, tum munerum, tum personarum, ib.
 Ultimo, quia universum mundum complexa sit, ib., et c. 15 et 16.
 Præsertim a tempore Constantini imperatoris, c. 16.
 Fides vera et vera Ecclesia individuae comites, c. 4 et 12.
 Fidei regula sunt divinæ litteræ expositæ, traditionesque comprobatae a vera Ecclesia, c. 6.
 Fidem Apostoli non condiderunt sed promulgarunt, c. 17.
 Fidei dogmata non nova eduntur, sed explicantur, c. 18 et 19.
 Fides Apostolica quæ dicatur, c. 17.
 Fidei documenta rationibus non demonstrantur, l. 6, c. 8.
 Fides subvertit, qui partem ejus evertit, l. 1, c. 23.
 Fides specialis seu fiducia novorum sit quam vana et hæretica, c. 12.
 Fidei de causis judicare proprium est ecclesiasticæ potestatis, c. 11.
 Fidei christianæ externa confessio jubetur præcepto divino positivo, et moraliter quasi connaturali cum ipsa fide, l. 6, c. 9.
 Fidei confessionis præceptum ubi fundetur, ib.
 Fidei confessionis præceptum involvit alterum negativum negandi fidem, ib.
 Fidei quædam occultatio tacita licita est aliquando, ib.
 Fidei occultatio duplex negativa et privativa, quæ de utraque, quid sentiendum, ib.
 Fidei confessio quo tempore obliget, ib.
 Fidei occultatio interdum est quædam virtualis negatio, ib.
 Fidem posse negari in tormentis, fuit quorundam hæresis, ib.

H

- Hebraica lingua genitivis nominum substantivorum in exaggerando utitur pro adjectivis, l. 5, c. 17.
 Hæresis et hæretici notio atque distinctio, l. 1, c. 23.
 Hæreses singulæ a conditoribus nomen inveniunt, c. 12.
 Hæreses oriuntur ab animi perturbationibus, c. 15, 16 et 22.
 Hæretici nomine sunt Christiani, quia sunt baptizati, sed revera sunt infideles, quia non habent fidem divinam, l. 3, c. 4.
 Hæreticorum vaniloquentia, l. 5, c. 17.
 Hæreticorum privatus spiritus confutatur, l. 1, c. 41.
 Hæretici tractant Scripturam sacram valde indecore, l. 3, c. 21.
 Hæretici Catholicorum falsum cognomen si quando assumunt, timide ac prudenter id faciunt, l. 1, c. 14.
 Hæretici novi antiquos exprimunt, c. 15.

- Hæretici inter se discordant de rebus gravissimis, ib., et c. 16.
 Hæretici non sunt animati ad fidei propagationem, c. 16.
 Hæretici quantacumque sint multitudine, non coagmentantur in unum corpus ecclesiasticum, neque politicum, c. 15.
 Hæreticorum omnis generis colluvies fere media pars est mortalium, qui Christum agnoscunt, c. 14 et 16.
 Hæreticus esse potest qui nunquam in Ecclesia fuerit, c. 9.
 Sed poenis Ecclesiæ non erit obnoxius, c. 24.
 Hæreticæ disciplinæ duodecim notæ explicantur, c. 22.
 Hæreticorum, qui non sunt nominatim excommunicati, quando sit communicatio licita, l. 6, c. 9.
 Henricus librum contra hæreticos edidit ob defensionem fidei Catholicæ et Romanæ, l. 1, c. 1.
 Henricum Leo X, Romanus Pontifex, cognominavit Catholicæ fidei defensorem, post librum editum pro fide Romana, c. 12.
 Henricus fidei fuit desertor propter impudicas Annæ Bolenæ nuptias, c. 1.
 Henricus vere appellari posset homo peccati, l. 6, c. 17.
 Henricus principio fuit schismaticus, l. 1, c. 21 et l. 3, c. 6.
 Henricus deinde fuit hæreticus, l. 1, c. 22.
 Henricus omnium regum primus affectavit imperium spirituale, idque tyrannice usurpavit, l. 3, c. 6 et 9.
 Henricus confertur cum bestia Apocalypsis 9, habente supra caput nomen blasphemiarum, hoc est cognomentum capituli Ecclesiæ, l. 5, c. 19.
 Henricus moribundus Eduardo filio hæredi fidem catholicam commendavit, excepta una obedientia Romano Pontifici, l. 1, c. 1 et 22.
 Henrici VIII persecutio ecclesiastica, l. 6, c. 10.
 Henrici Garneti e Societate Jesu Martyrium, c. 11.
 Hispaniæ regum pietas in Ecclesiam, l. 3, c. 6.

I

- Idolatriæ definitio, l. 2, c. 12.
 Imago Dei propria et metaphorica, l. 2, c. 12.
 Imago Dei propria fieri non potest, ib.
 Imagines Dei circa metaphoricam nullum est fidei decretum, ib.
 Imaginum Dei usus pius est, ib.
 Imaginum Dei usus licitus est, decorus, et utilis in Christiana Ecclesia, c. 13.
 Imaginum Dei usus prohibitus erat in Synagoga, ut cæremonia damnosa Judæis, ib.
 Imaginum hostes græce Iconomachi a servo persa, Xenaja nomine, originem suæ hæresis trahunt, c. 11.
 Imaginum hostium effrænatio, ib.
 Imaginum hostium sophismata redarguuntur, c. 12.
 Imagines ipsas non orant Catholicæ, sed excitantur earum præsentia, ut Deum et Sanctos attentius orent, c. 11.
 Imaginibus nulla vera inest sanctitas, sed translata, et injecta extrinsecus a rebus quas præferunt, ib.
 Imaginum usum et venerationem, ab Apostolica semper Ecclesia retinuit, c. 9, 10, 11 et 12.

- Imagines fructuosissimæ sunt, c. 11.
 Imagines coluntur bifariam, et honorifice tractari debent, ib.
 Imagines si superstitionis occasio essent insipientibus Catholicis, docendi isti forent illæ non violandæ, c. 7.
 Imagines inter et idola discrimen, c. 12.
 Immunitatis causæ omnes breviter perstringuntur, l. 4, c. 14.
 Immunitatis divisio, l. 4, initio.
 Immunitatis descriptio, l. 4, c. 1.
 Immunitas an distinguatur a libertate, ib.
 Immunitatis differentia ab exemptione, ib.
 Immunitatis differentia a privilegio fori, c. 16.
 Immunitatis differentia a privilegio canonis, l. 3, c. 15, et l. 4, c. 2.
 Immunitatis excellentiæ multæ, l. 4, c. 30.
 Immunitatis dubia quæcumque ad judicium pertinent ecclesiasticum, c. 34.
 Immunitas amplianda est, non imminuenda, ib.
 Immunitatis proxima causa efficiens Deus est, c. 9.
 Immunitas ut possit esse a jure divino pariter et humano, ib., et c. 13.
 Immunitatem imperatores christiani non constituerunt tantum, sed etiam ductu fidei recognoverunt, c. 9.
 Immunitatem quantum foverint jura civilia Christianorum, c. 12, 13 et 14.
 Immunitas quomodo videri possit data olim fuisse a principibus laicis, c. 11.
 Immunitatem nemo dare potest, ita ut immunem faciat exlegem, c. 3.
 Immunitatis perpetuitas tractatur, c. 30, 31 et 32.
 Immunitati perpetuitatem tribuit jus divinum, c. 10.
 Immunitatis perpetuæ sola disparitas, mutatione necessaria, permessa fuit jure humano Summi Pontificis, l. 3, c. 30.
 Immunitas non revocabitur ab ipso Deo, l. 4, c. 10.
 Immunitas revocari non potest a Summo Pontifice, c. 30.
 Immunitas minui non potest ab ulla potestate civili, ib.
 Immunitatem renuntiare non potest ulla communitas, nec omnes simul ecclesiastici, neque Concilium generale completum cum Romano Pontifice approbante, c. 31.
 Immunitatem suam non potest Summus Pontifex renuntiare, aut imperatori, aut ulli quantalibet potestati, c. 7.
 Immunitatem renuntiandi facultas concedi alicui privato quomodo possit a Summo Pontifice, c. 12.
 Immunitas renuntiare non potest permissu episcopi, c. 31.
 Immunitatis renuntiatio firmata etiam jurejurando irrita est, ib.
 Immunitatis partem aliquam renuntiante sripuni, debent, quia vetantur sanctis canonibus; jubenturque hoc sui status decorum servare, ib.
 Immunitas nulla consuetudine amitti minuive potest, c. 32.
 Immunitate gaudent res quæ strictè appellantur sacræ, quia sunt instrumenta cultus divini, vel quia sunt præditæ benedictione peculiari, c. 17.
 Immunitates propriæ Ecclesiarum prout sunt domus destinatae ad tuendas res et personas ibi existentes breviter attinguntur, ib.
 Immunitas locorum in quo consistat, c. 1.
 Immunitatem habent Ecclesiæ, ut de se male me-

- ritos et maleficos ad judicium trahant ecclesiasticum, c. 34.
 Immunitas causarum spiritualium an sit juris divini, c. 3.
 Immunitate majori prædita sunt bona ecclesiastica, quam bona propria personarum ecclesiasticarum, c. 16, 17, 20, et l. 5, c. 7.
 Immunitatem habent facultates ecclesiasticæ ex vi suæ institutionis, ut in religiosis tantum operibus consummantur, l. 4, c. 1.
 Immunitatem habent res immobiles vel pretiosæ, ne alienentur, nisi modo præscripto a jure canonico, ib.
 Immunitates omnium honorum Ecclesiæ a quacumque jurisdictione civili tanguntur, c. 17.
 Immunitatem a tributis secularibus habent omnia bona ecclesiastica, tam mobilia quam immobilia, c. 18 et 21.
 Immunitatem a tributis habent bona ecclesiastica, quamvis vendantur vel transportentur, c. 19.
 Immunitatem a tributis habent bona ecclesiastica, quæ antequam ab Ecclesia compararentur, subiecta erant tribulis ex vi regalis jurisdictionis, ib.
 Immunitate prædicta carent ea bona, quæ antequam fierent ecclesiastica, obnoxia erant privato oneri, vel sæculari tributo ex vi domini pactive præcedentis, c. 23.
 Immunitatem utrum participet privilegium privatum datum peculiariter rei vel personæ ecclesiasticæ, quæstio est, c. 2.
 Immunitates, personarum ecclesiasticarum a quo jure proveniant c. 8.
 Immunitas hæc haberi potuit a jure divino et canonico, et civili, l. 3, c. 8.
 Immunitas hæc probabilius data fuit a jure divino, l. 4, c. 10.
 Immunitas hæc in rebus causisque temporalibus sancte habetur jam usque a prima Ecclesia, l. 3, c. 3.
 Immunitas hæc dari potuit a Romano Pontifice, l. 4, c. 11.
 In vitis principibus, etiam ethnicis, ib.
 Immunitas hæc per se non pendet a jure civili, c. 9.
 Immunitatis hujus et privilegii nobilium similitudo, l. 3, c. 3.
 Immunitas quæ dicitur privilegium canonis non explicatur in tomo quinto de Censuris, l. 4, c. 2 et 28.
 Immunitas privilegii canonis est pure humana, c. 28.
 Immunes sunt personæ ecclesiasticæ ab omni potestate legum civilium, et quomodo, c. 1.
 Immunes item sunt a censu, seu tributo, quod dicitur capitacionis, c. 22.
 Immunes item sunt a subeundis occupationibus, muneribusve, etiam non sordidis, quæ alii cives jubentur a legibus vel magistratibus, c. 20.
 Immunes item sunt, ut ne ullo modo priventur emolumentis, commoditatibus, ullisque rebus aut actionibus communibus civium reliquorum, c. 21.
 Immunitas Christi a tributo Cæsaris, quoniam esset filius Dei, c. 5.
 Immunitas Summi Pontificis ex jure divino, tam naturali quam positivo, ostenditur, c. 10 et 27.
 Immunitas Apostolorum disputatur, c. 10.
 Immunitas Episcoporum est de jure divino, c. 10.
 Immunitas perfecte ac plane communicatur cum personis omnibus ecclesiasticis cujusque status, et gradus, quæ male de ipso non mereantur, de quibus nominatim disseritur, c. 28.

- Immunitate privantur clerici sacri etiam ordinis propter crimina quæ exprimuntur, c. 27.
- Immunitate privantur clerici minoris ordinis, qui clericalem statum amittunt, præterita una qualibet trium conditionum, quas apponit Concilium Tridentinum, et explicantur, ib.
- Immunitate privantur clerici conjuges nisi multis conditionibus satisfaciunt, ut quamdam partem immunitatis retineant, in causis videlicet criminalibus, c. 29.
- Immunitas personarum religiosi status absque ordine singulatum tractatur, ib.
- Immunitate an gaudeant laici ministri Ecclesiæ, vel famuli clericorum, vel Episcoporum familiares, ib.
- Immunitatem retinent hæc bona sub potestate clerici constituta, si ille non fieret eorum dominus, sed dispensator. Si vero persona est vere domina, jam ea bona non plus habent immunitatis, quam cætera vulgariter acquisita, in quibus etiam censentur mercedes acceptæ ob actiones spirituales, c. 23.
- Immunitas sunt cuncta bona etiam vulgaria personarum ecclesiasticarum a civilibus legibus, c. 1.
- Immunitas item sunt a tributis civilibus, sive realibus, sive mistis. Sed excipiuntur ea tributa, quæ jus canonicum quibusdam de causis solvere jubet, c. 24.
- Excipiuntur etiam bona in quibus præerant tributa imposita ex aliquo pacto privati domini. Minime vero excipiuntur bona onerata tributis regalibus, quæ exigebantur ex vi solius jurisdictionis, c. 25.
- Immunitas a tributo quod lusitane dicitur (fintas), et sæpe a singulis exigi solet ad opera vulgo vel necessaria, vel utilissima, quanta sit in personis ecclesiasticis, tractatur, c. 26.
- Immunitas in omnibus causis sancte habetur jam usque a prima Ecclesia, c. 3.
- Immunitas in causis ecclesiasticis probatur, c. 2.
- Immunitas in causis civilibus probatur ex jure canonico, c. 14.
- Immunitas in causis realibus, hoc est fundatis in re mere temporali, quin interveniat ipsa persona ecclesiastica defenditur, ib.
- Sed excipiuntur primo causæ feudorum quæ agi debent coram domino feudi, ib.
- Secundo, causæ bonorum regalium, ib.
- Tertio, bona civilia data personis, vel rebus ecclesiasticis, ea conditione ut foro civili semper subiciantur, ib.
- Aliæ remissive, ib.
- Immunitas prædicta intelligitur, si personæ ecclesiasticæ reæ citentur, ib.
- Sed ab ista declaratione fieri solent exceptiones. Prima, si bona de quibus litigatur, sint Ecclesiæ, ib.
- Secunda refertur, si bona sint ipsius personæ immunis, sed reprobat, ib.
- Tertia, quando alicubi sit contraria consuetudo, nimirum ut reus secularis ad judicium veniat ecclesiasticum, ib.
- Quarta, si actor ecclesiasticus habeat legitimum privilegium reum vocandi ad suum forum, ib.
- Qualia privilegia Summus Pontifex sæpe privatim concedit, ib.
- An vero possit generaliter, disputatio est, ib.
- Probaturque posse. Quinta, si laicus judex in culpa sit, propter quam judex ecclesiasticus possit litem ad suum judicium traducere, ib.
- Immunitatem habet persona ecclesiastica, ut trahi non possit ad sæculare judicium, seu rea in illo constitui propter ullam quamvis maximam culpam judicis ecclesiastici, ib.
- Immunitas in causis criminum, tam ecclesiasticorum quam etiam secularium negari non potest, c. 15.
- Immunitas in causis criminum probatur ex jure canonico, et civili, ib.
- Immunitati criminum prædictæ quæ leges repugnare videntur, rejiciuntur vel explicantur, ib.
- Præsertim dictum Concilii Matisconensis prima specie contrarium, ib.
- Immunitatem hæc habent omnia crimina, præter excepta a Summo Pontifice in regnis quibusdam, ib.
- Immunitatem hæc habent omnes personæ ecclesiasticæ præter exceptas, vel a lege canonica, vel a justa sententia ecclesiastica, vel a delegatione, quam Summus Pontifex fecerit judici laico, ib.
- Vel a defensione legitima, ib.
- Vel a pacto et convento etiam legitimo, ib.
- Immunitas hæc etiam intelligitur, si persona ecclesiastica rea sit actor, nisi ratione sacrilegii, ib.
- Immunitatem hæc participant crimina commissa ante ordinem sacrum susceptum, vel eo tempore quo persona ecclesiastica privata erat immunitate, quam postea recuperaverat, ib.
- Immunitas violari solet tum legibus, tum actionibus, ib.
- Immunitatis violatio utraque contingere potest, vel directe, hoc est, palam et aperte; vel indirecte, hoc est per præstigiis et quasi ex insidiis, ib.
- Quæ indirecta obscuraque violatio, vera quoque et propria est judicanda, c. 16.
- Immunitatem, quæ leges vel canones videntur corrumpere, rejiciuntur vel explicantur, c. 14, 15, 16, 22 et 23.
- Immunitatem minus retinuisse principes aliquos, quomodo accipiendum sit, c. 13.
- Immunitati resistens princeps catechumenus, baptizandus non esset, c. 11.
- Immunitatis violatores quantum scelus suscipiant, c. 33.
- Immunitatis violatores quibus pœnis teneantur, remissive, ib.
- Immunitatem non violant tributa a Summo Pontifice imposita rebus ecclesiasticis, c. 18.
- Immunitas non præbet impunitatem personis immunibus, c. 19.
- Immunitati ecclesiasticæ infesti sunt majori ex parte magistratus civiles, c. 22.
- Immunitatis sine culpa violandæ sex Catholici utuntur quæsitis excusationibus minime ferme accipiendis, c. 34.
- Immunitatis violandæ excusatio prima est ignorantia. Quæ si sit facti interdum admittitur, juris vero minime, ib.
- Quid vero si res sit dubia, ib.
- Immunitatis violatorum excusatio secunda, necessitas est quam inter Catholicos non posse obvenire ostenditur, ib.
- Immunitatis violatorum excusatio tertia est consuetudo, nullam vero immunitati contrariam, quantumvis longissimi seculorum intervalli prævalere posse ostenditur, ib.
- Sed ponderantur varii usus atque abusus plurimum regnorum, ib.

- Immunitatis violatorum excusatio quarta, est concordia, seu pactum, ib.
- Sed oportet ut a Summo Pontifice approbatum legitime sit, et revocari ab eodem potest, quando-cumque liberit, ib.
- Immunitas minui non potest per Episcoporum pacta, nisi Pontifex ea confirmet, c. 11.
- Declarationes adhibentur, ib.
- Immunitatis violatorum excusatio quinta est privilegium, quod a Summo Pontifice datum nec revocatum fuisse oportet, c. 34.
- Num vero sint aliqua privilegia, quæ non revocentur per bullam Cœnæ, quæstio est, ib.
- Immunitatis violatorum excusatio postrema est justa, et legitima sui vel rerum suarum defensio; quæ quidem verum jus germanamque justitiam continet, c. 34.
- Sed homines laici umbra fere et imagine hujus utuntur, ipsam justitiam vix tenent, ib.
- Imperatorum pietas atque subjectio erga Pontificem Romanum, l. 3, c. 21, et l. 5, c. 17.
- Imperator non est supremus totius Ecclesiæ princeps, etiam in temporali jurisdictione, l. 3, c. 5.
- Indirecta subjectio et gubernatio, c. 5, 30, et l. 4, c. 11.
- Indulgentiæ manant ab infinita copia reposita meritorum Christi, necnon etiam aliqua Sanctorum hominum, quam Christi Vicario dispensare licet, ex sua suprema potestate solvendi, l. 2, c. 15.
- Indulgentiarum et satisfactionum causa efficiens, materia et finis, ib.
- Indulgentias ab hinc annos quingentos solent Pontifices dare militibus ad bellum contra infideles proficiscentibus, l. 5, c. 21.
- Infideles non sunt subjecti Ecclesiæ, l. 3, c. 4.
- Internos actus Ecclesia non potest præcipere, c. 23.
- J
- Jacobus natus matre catholica baptizatus est in Romana Catholica Ecclesia, l. 1, c. 24.
- Jacobum prava in infantia institutio atque doctrina averterunt a vera religione, ib.
- Jacobus se schismaticum esse non diffidet, c. 21, et l. 3, c. 2.
- Jacobus hæretici notam fugere cupit, l. 1, c. 23 et 24.
- Jacobus vivam fidei regulam seipsum statuit, c. 3.
- Jacobus in sola quam suo arbitratu eligit Scriptura fundamentum fidei ponit, c. 9.
- Jacobus sibi arrogat certam intelligentiam sacræ Scripturæ, c. 10.
- Jacobus sacram Scripturam mutilat, c. 16, et l. 5, c. 19.
- Jacobus Ecclesiæ traditiones abhorret, l. 1, c. 9.
- In quo non sibi constat, ib.
- Jacobus persecutionis ecclesiasticæ auctor, l. 5, c. 10.
- Jacobi de Romano Pontifice fuit querimonia, c. 7.
- Jacobi assertio de novitate primatus romani pluribus antiquissimis et oculatis testibus refutatur, l. 3, c. 15.
- Jacobus nolens fabulam de Antichristo impugnat, l. 5, c. 19.
- Jacobus non videns Antichristi fautorem et asseclam, se ipsum constituit, c. 22.
- Jacobus redarguitur de asserendo sibi ecclesiastica potestate, quam Petro et successoribus negat, l. 4, c. 6.
- Jacobus principatum Ecclesiæ Petro eripit, ut deinde Romano Pontifici detrahat, ac tandem vacuum occupet, l. 3, c. 9.
- Jacobus fidei Catholice defensor non est, sed oppugnator, l. 1, c. 1 et 9, et fere per totum librum.
- Jacobi libellus multa continet, quæ clare pugnant cum suis scriptis, ut de privato spiritu, c. 11.
- De catholico cognomento, c. 12, et l. 2, c. 8 et 9.
- De testimonio veterum Martyrum, l. 1, c. 20.
- De sua ipsius Jacobi regis cum Ecclesia Catholica communione, c. 24.
- De principatu spirituali regum britannicorum, l. 3, c. 6.
- De veneratione Sanctorum Patrum antiquæ Ecclesiæ, c. 8.
- De auctoritate definiendi nova dogmata fidei, l. 5, c. 11.
- De Apocalypsis libro sibi reserato, ib.
- De Roma et Babylone, c. 15.
- Cum aliis multis fere per totum librum sextum, c. 99.
- Jesuitæ socii odio habentur a rege Jacobo, et aliis hæreticis, ut observantes Romani Pontificis, l. 6, c. 11.
- Judæorum regum excellentiæ, l. 3, c. 24.
- Judæi ut gubernari possint a potestate civili christiana, c. 4.
- Judex ecclesiasticus sæcularem longe præcellit, l. 4, c. 14.
- Judicii extremi dies conjectari poterit; plane sciri non poterit, l. 5, c. 8.
- Judicio extremo tam uniuscujusque quam universali omnium hominum accommodatur Christi parabola de decem virginibus, ib.
- Judicii extremi dies quam erit horribilis et pertimescenda, c. 14.
- Juramentum fidelitatis quid sit, l. 6, in proemio.
- Juramentum fidelitatis civilis nihil involvere debet ecclesiasticum, ib.
- Juramentum non est necessarium ad obligandos subiectos, ut manifestent proditores suorum principum, cum naturaliter sint obligati a fidelitate et charitate, c. 3.
- Juramento firmare et ad augere obligationem fidelitatis honestum est, ib.
- Juramentum fidelitatis fieri debet cum legitime postulatur a superiore, c. 1.
- Juramentum fidelitatis comprobatum fuit in multis Conciliis, c. 1.
- Juramentum fidelitatis licitum esse nemo Catholicus inficiatur, ib.
- Juramenti fidelitatis civilis honestas frustra monstratur a rege Jacobo, ib.
- Juramentum fidelitatis, de quo dubitetur an sit legitimum, doceri debet a Romano Pontifice, c. 7.
- Juramentum fidelitatis relaxare potest justa de causa Romanus Pontifex, c. 2.
- Juramentum fidelitatis ex se dissolvitur, cum regno is caret in cujus verba juratum fuerat, ib.
- Juramentum fidelitatis illicitum est, si deroget quicquam de jure alieno, ib.
- Juramentum fidelitatis civilis illicitum est, si contra christianam religionem vel clare aliquid proponat, vel etiam occultissime involvat, ib.
- Juramentum fidelitatis in regnis pacatis peti non solet singulatum ab omnibus, sed solum a primariis, l. 6, proemium.